

FESTIVAL PLESA I NEVERBALNOG KAZALIŠTA DRUGA VEČER 20. IZDANJA

Jedan, nijedan, sto tisuća

Otuđenje, sve brže življenje, sve veći prohtjevi, zadaci, radni svijet koji zahtijeva sve veću predanost i pozornost, mogu se iščitati u ovoj predstavi

NAPISALA Vanesa BEGIĆ
 SNIMIO Danilo MEMEDOVIĆ

SVETVINČENAT - I druge je večeri Festival plesa i neverbalnog kazališta Svetvinčenat, odnosno njegove plesne pozornice bio u znaku dobrog raspoloženja i brojne publike.

Započelo je u Mediteranskom plesnom centru uz predstavu Aleksandre Mišić i Ognjena Vučinića "Rave (on)!" U predstavi je nastupio nadahnuti Vučinić.

Rave kultura

Kako je navedeno u najavi, rave kultura predstavlja društvenu uspomenu autora, odnosno njihov pokušaj da se osjećaju kao dio zajednice stvarajući vezu s plemenom kroz ples i tjelesnost.

Strast, afektivno tijelo, razmjena mišljenja, sve su to dijelovi narativnog tkiva ove predstave, gdje sam protagonist čitavo vrijeme uspijeva održati koncentraciju, a rave, da bi jače naglasili strukturu samog plesnog čina, rezonira kao osjećaj izazvan zvukovima i ritmom.

(Re)interpretacija

Gledatelj se može zapitati štošta o svijetu, gdje se sve odvija mehanički, gdje iz dana u dan ponavljamo iste pokrete, obrasce, strukture, gdje su pokreti poput zanimljivih shema koji se mogu višestruko (re)interpretirati.

Rumunjska predstava
 "Elevator - boys will be boys"

Rave je prikazan na komorni način, gdje se nastoji predstaviti nešto posve individualno, odnosno gdje ne postoje granice između mikro i makro kozmosa.

Potom je svetvinčentski Kaštel bio u znaku rumunjske predstave "Elevator - boys will be boys". "Jedan, nijedan i sto tisuća", glasi naziv poznatog djela Luigija Pirandella gdje je temeljna misao da smo svi mi, ovisno o prilikama, ljudima, susretima i okolnostima različiti, odnosno svi smo mi ujedno jedan, nijedan ili sto ti-

suća. Ovisno o prilikama. Tako u ovoj predstavi, koja je smještena uz okruženje uredskih zgrada, ljudi skrivaju svoja lica ispod maski i gotovo nikada ne mogu biti ono što jesu.

Tu je samo prostor dizala koji im omogućava da budu ono što jesu, ali to traje jako kratko. Dizalo je uski prostor koji se kreće gore-dolje, a ljudi u njega ulaze i iz njega izlaze ne uspostavljajući kontakt sa svojim suputnicima.

Otuđenje, sve brže življenje, sve veći prohtjevi, zadaci, radni svijet koji zahtijeva sve veću predanost i pozornost, mogu se iščitati u ovoj predstavi, gdje su važne i mikro plesne strukture i gdje se pokazuje da ako se dizalo nenadano zaglavi, svašta se može dogoditi, a upravo je to snažna životna metafora koja je prisutna u cijelom djelu.

Autor ovoga djela je Ferenc Feher, plesni umjetnik i koreograf rodom iz Mađarske, koji je kao samouki plesač razvio jedinstven izražajni stil koji donosi kombinaciju uličnog plesa, elemenata borilačkih vještina i životinjskih pokreta.

Atemporalno

Upravo je ta raznolikost bila središnji dio predstave koja može, sudeći po današnjim društvenim prohtjevima, biti atemporalna, i koja zahtijeva i introspekciju te svojevrsni solilokvij.

Gledatelj se može zapitati štošta o svijetu, gdje se sve odvija mehanički, gdje iz dana u dan ponavljamo iste pokrete, obrasce, strukture, gdje su pokreti poput zanimljivih shema koji se mogu višestruko (re)interpretirati.

Ognjen Vučinić u predstavi "Rave (on)!"